TĚŽKÁ VOLBA

KAREL VÁCLAV KUPKA

Těžká volba

Karel Václav Kupka

Text © 2016 Karel Václav Kupka
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016
1. vydání © Lukáš Vik, 2016
ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-071-7
ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-072-4
ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-073-1
Konverze do elektronických formátů:
webdesignér Lukáš Vik
http://www.lukasvik.cz

Těžká volba

Let z Prahy do Johannesburgu s mezipřistáním v Curychu měl trvat 14 hodin. Přes Saharu přelétali v noci, takže z letadla viděli jen tmu a sem tam pár světýlek, které připomínaly světlušky. Nad ránem spatřili východ slunce a pod nimi se objevovala nádherná scenérie barev podle typu krajiny, nad kterou zrovna přelétali. Letadlo lehce dosedlo po více než čtrnáctihodinovém letu na Johannesburské letiště.Odbavení proběhlo celkem hladce. V letištní hale stálo několik skupinek osob tmavé pleti, které držely v rukou cedulky se jmény nebo názvy firem. Jarda se Zitou se rozhlíželi po hale, až uviděli elegantní dlouhonohou mulatku s cedulkou Mr. Koubek. Zamířili k ní a v tom si Jarda uvědomil, že jeho angličtina je na úrovni třetí lekce pro začátečníky, takže popostrčil před sebe Zitu, která z angličtiny maturovala, ať mluví ona. Než stačila říct zdvořilé „*haudujúdů*“, tak ji krásná mulatka předběhla a celkem obstojnou češtinou jí řekla „*Doprý den. Se mnou mušete hovořit česka. Jastudofala u fas na Karlofa universita.*“ „To se mi ulevilo,“ ozvalo se za Zitinými zády. Jarda natáhl ruku a představil sebe a Zitu. Krásná mulatka jej obdařila zářivým úsměvem, který odhalil perfektně

bílý chrup. Jarda se začepýřil jako mladý kohout a příliš okatě hltal očima exteriér, který se jmenoval Amba. Hned mu v hlavě její jméno zaznělo jako Mamba, což je krásný černý a prudce jedovatý had. Zita si všimla jeho lačného pohledu a hned zasáhla. Obrátila se na Jardu a co nejlíbeznějším hlasem mu řekla. „Neměl by ses podívat po zavazadlech, drahý?“ Zvuk Zitina hlasu jej vytrhl z letargie a okamžitě zareagoval. „Samozřejmě miláčku, už letím!“ a svižným krokem se odebral k pásu, na kterém se začaly objevovat zavazadla z letu č. 128. „*Zafazadla vám odvést zřízenec k vozu*“ozvalo se z perfektně nalíčených ústAmby. „Děkuji, ale manžel to zvládne. Máme jenom dva kufry a ty nejsou tak těžké, aby je neunesl“ odpověděla odměřeně. „*To paní u nás nejde. Sřízenec by byl uražen. On čekat, aby fám udělal služba a fy mu za to dát bakšiš, jinak by neužifil svoje rodina.*“Mezi tím už dva zřízenci stáli za Jardovými zády a začali se dohadovat, kdo vezme oba kufry. Nakonec to vyřešil Jarda, když každému dal jeden kufr a pětidolarovou bankovku. Oba zřízenci na něj hleděli, jako na spasitele a dlouho po odnesení k autu se ukláněli za odjíždějícím taxíkem.

Po necelé hodině jízdy, taxík zastavil před hotelem, který se pyšnil pěti hvězdičkami na průčelí. Jejich apartmán se nacházel v nejvyšším patře hotelu s překrásným výhledem na celé město a okolí. Ještě než vyjeli výtahem z recepční haly do apartmánu, seznámila je krásná průvodkyně s programem jejich čtrnáctidenního pobytu v Jihoafrické republice. Po seznámení s hotelem a hotelovými službami je na druhý den čekala prohlídka města, která byla naplánována na dva dny. Potom by měla následovat návštěva Pretorie a oblast diamantových dolů u Kimberly. Nejvíce se ale těšili na návštěvu města Lusaka v Zambii, kde na řece Zambezi jsou úchvatné Viktoriiny vodopády a kde by měli v pravé africké přírodě strávit čtyři dny, v nefalšovaných domorodých chýších, které ovšem byly vybaveny evropským standardem. Zbytek dovolené by měli potom strávit na pobřeží Atlantiku poblíž Kapského Města. Po těchto informacích se s nimi jejich krásná Ambra rozloučila a připomněla, že prohlídková limuzína bude před hotelem v 9 hod ráno. Ještě obdařila Jardu zářivým úsměvem a gazelím krokem odcházela k východu.

„Nezapomeň zavřít pusu, ať ti tam něco nevletí“ zašeptala zezadu Jardovi do ucha Zita, když hleděl

za odcházející Ambou. Rychle se otočil na Zitu a ruměnec v jeho tváři prozradil, že se trefila do černého. „Co šílíš, jenom jsem se díval na ten stánek se suvenýry a pohledy!“ začal rychle blekotat. Zita se na něj dlouze podívala, mlčky jej vzala za ruku a řekla. „Tak se tam pojďme podívat, jestli tam náhodou není ještě něco zajímavějšího!“ Přecházeli halu ke stánku a Jarda uvažoval, jak to vlastně Zita s tím „zajímavějším“ myslela. Zároveň pevný stisk její ruky jej ubezpečil, že jej určitě miluje a s nikým se o něj nehodlá dělit. U stánku byla spousta upomínkových předmětů, cetek, pohlednic a zbytečných krámů. V tom k nim přiskočil černý prodavač a spustil na ně lámanou angličtinou neuvěřitelnou palbu slov, kterou doprovázel výraznou mimikou a rozhazováním rukama. Jarda se obrátil zděšeně na Zitu, protože mu nerozuměl ani slovo. Zita přebrala iniciativu v obchodování a snažila se obletujícího prodavače zastavit a vysvětlit mu spisovnou angličtinou, že by si koupila nějaké pohledy. Prodavač zastavil vodopád svých slov a naopak on se začal tvářit, jako by nerozuměl ani slovo. Nakonec když pochopil, co Zita po něm chce, začal opět s neuvěřitelnou rychlostí nabízet své zboží a s gestikulací ukazoval směrem k vystaveným fotografiím. Zita jej ale rychle zarazila, ukázala na

dvě pohlednice Johannesburgu a prsty naznačila, kolik bude platit. Prodavač na prstech ukázal dva dolary a čekal, jak Zita bude reagovat. Tu však předběhl Jarda, vytáhl pětidolarovku a vrazil ji prodavači do rukou se slovy „Oulrajt" – to je dobrý! Prodavač na něj chvilku civěl, jakoby spadl z višně, okamžitě se začal uklánět a začal je doprovázet přes poloprázdnou recepční halu, jako by jim rozrážel cestu k výtahům. Ještě když nastoupili do výtahu, tak se před prosklenou kabinou výtahu ukláněl až k zemi. „Vidělas? To byl teda trotl!" pronesl Jarda ve výtahu. „Ten by za usmolených pět dolarů snad i panáčkoval." Zita se na něj podívala a po chvilce řekla. „Teď jsi viděl, že cena peněz je u každého jiná. On totiž na rozdíl od jiných, na těch usmolených pět dolarů, musí pracovat celý den, aby možná uživil rodinu!" „Koho jsi myslela těmi jinými?" zeptal se, jako by mimochodem. Zita se na něj dlouze zadívala, výtah se zastavil a otevřely se dveře. „To máš fuk"odpověděla, vzala jej za ruku a zamířila ke dveřímjejich apartmánu.

Jakmile vstoupili dovnitř, první co je oba ohromilo, byl neskutečný luxus, s jakým byl celý apartmán zařízen. Nejvíce byl Jarda unesen vodní postelí s vyhříváním a několika relaxačními

programy. Zitě zase učarovala koupelna s malým podlahovým bazénem s vířivkou. Obě místnosti apartmánu byly zařízeny drahým, ale vkusným nábytkem, který ladil s obložením stěn a vysokými, zřejmě perskými koberci. V roku obývací místnosti byl dobře zásobený minibar, který měl za úkol personál hotelu denně doplňovat. Celá jedna strana apartmánu byla jedno veliké okno, ze kterého byl výhled na celou jižní stranu Johannesburgu. Posuvnými dveřmi se bylo možno dostat na prostornou terasu, která byla vybavena proutěným nábytkem s lehátky ke slunění. Celou terasu bylo možno zastřešit výsuvnou markýzou na dálkové ovládání. Veškerá elektronika, kterou byl apartmán přímo prošpikován, pocházela od firmy Sony a zajišťovala zvuk i obraz ve špičkové kvalitě včetně telefonního spojení s celým světem. „Co tomu říkáš zlato?“ obrátil se Jarda na Zitu, když prošmejdili celý apartmán. „Teda, řeknu ti, Jardo, že něco podobného jsem viděla jenom ve filmu, ale nikdy jsem nemyslela, že se mi poštěstí, v něčem podobném bydlet!“ „To víš, to je celý můj fotřík. Nic dobrého mu není dost dobré, on uznává pouze to nejlepší. A zejména když se jedná o tebe, tak je úplně vedle.“ „Co tím myslíš?“vyhrklapopuzeně a na tváři ji vyskočil ruměnec. „Vůbec nic,“ řekl

klidně Jarda. „Já totiž svého otce znám déle a bezpečně na něm poznám, jak na něj ženské působí. Upozorňuji, že pouze pěkné ženské. Proto, když jsem tě tehdy našim představoval, tak fotřík z tebe málem omdlel, takže z toho jsem usoudil, že jsem si vybral víc než dobře," a mlsným pohledem přejel Zitinu postavu. „Budiž," řekla Zita a přešla k oknu, aby Jarda nepostřehl, že ji tyto komplimenty dělají moc dobře. „Ale jak tvůj otec věděl, o tomhle luxusním bydlení a že se mi to bude tak moc líbit?" nahlas zauvažovala. „To ti můžu říct úplně přesně," odpověděl Jarda. „Byl jsem zrovna u toho, když telefonoval s nějakýmpodržtaškou z naší ambasády přesně jej zaúkoloval, jak a co má zařídit." „Proč říkáš hned „podržtaška", vždyť to mohl být nějaký vysoce postavený diplomat!"ohradila se Zita proti Jardovu výroku. „Řekl jsem to proto," vysvětloval klidně Jarda, „Že tatík s ním mluvil tak, jako by jej zaměstnával on a ne ministerstvo zahraničí. Zvykni si už miláčku počítat s tím, že tvůj tchán má mimořádné konexe, které jej v současné době stavějí do pozice jednoho z nejvlivnějších osob v tomto státě. To, že nakonec odmítl svou kandidaturu na poslanecké křeslo, byl jen taktický tah, který mu umožňuje prakticky do politiky zasahovat a stát jako šedá eminence v ústraní. Má to totiž velkou

výhodu. Nebýt novinářům a bulváru tak na očích, jak jsou ti troubové, co sedí v parlamentu a bojí se zakašlat, aby o nich bulvár nenapsal, že mají tuberu.“ „Teď to asi chápu“zamyšleně, jako by pro sebe, utrousila Zita, aniž by se přestala dívat z okna. Vtom ucítila na svých ramenou Jardovy ruce a pomalu se začala otáčet, až spočívala v jeho objetí. Vášnivě se začali líbat a nakonec skončili na vodní posteli v milostné extázi.

Ráno přesně v 9:00 zastavila před hotelem bílá limuzína, ze které vystoupila čokoládová kráska Amba v zářivě bílých minišatech, které krásně obepínaly její dokonalou postavu. Na nohou měla bílé lodičky s vysokým podpatkem, který ještě prodlužoval její krásné dlouhé nohy. Když vstoupila do hotelové haly, tak už viděla od výtahu přicházet Zitu s Jardou. Zita, jakmile viděla Ambu, tak ještě stačila Jardovi pošeptat do ucha. „Nezapomeň zavřít pusu!“ Jardovo malé cuknutí v ruce ji ubezpečilo, že se trefila do černého. *„Doprýden,“pozdravila oba a obdařila je, zejména Jardu, zářivým úsměvem. „Je fšechno f porřadku?“*zeptala se jich, když se pozdravili. „Jistě,“ odpověděl rychle Jarda a mírně se při tom začervenal. Amba se podívala na něj a potom na Zitu a z jejich tváří vyčetla, že to bylo

více než v pořádku. „*Takže můžeme jet,*“řekla lehce a otočila se ke vchodu. Kráčela před ním svým gazelím krokem a Jarda se nemohl překonat, aby se kradmo nepodíval na její krásně vymodelovaný zadeček s nekonečně dlouhýma, štíhlýma nohama. Pohodlně se usadili do limuzíny tak, že Zita s Jardou seděli ve směru jízdy a Amba se posadila naproti, aby jim mohla ukazovat krásy města. Zita jenom měla strach, aby si Jarda stačil všechno prohlédnout, protože jeho pohled často spočíval na cudně pokrčených nohách jejich průvodkyně. Zita jen sem a tam takticky vytrhla Jardu z krásného pohledu na nohy a ukazovala nadšeně na různé zajímavosti, kolem kterých projížděli. V duchu ale proklínala toho kreténa z ambasády, který vybral tuto průvodkyni, zřejmě za účelem vyzkoušet Jardovu mužskou odolnost a Zitinu ženskou bojovnost, ihned na začátku jejich krátkého manželství. Jarda si všechno natáčel na videokameru, takže večer, když si promítali natočený materiál, Zita naoko klidně pronesla. „Moc pěkně jsi to natočil zlato!“pochválila jej a zezadu pohladila po vlasech. „Zajímavé jenom je, že ta naše průvodkyně se ti vždycky připletla do záběru a mi tam vyčuhuje jenom ruka nebo noha.“ Jarda se zprudka na Zitu otočil a pomalu nevěřícně pronesl. „Ty žárlíš, zlato,“ a pohledem

sledoval její měnící se barvu ve tváři. „Prosím tě, já?“ přezíravě zareagovala a opět se otočila k oknu, aby Jarda nepoznal, že má pravdu. Moc se nedělej, odpověděl se smíchem. „Vidím to na tobě, jak bys nejraději viděla Ambu v kontejneru na odpadky!“ Mohu tě miláčku ujistit, že jedině ty jsi pro mě jediná na světě, a to že jsem se na Ambu díval, tak to bylo jenom okem znalce uměleckého díla. Přece bys nežárlila na Monu Lisu, kdybych stál před jejím obrazem u vytržení?“ vysvětlil Jarda svůj zájem. „Na Monu Lisu bych skutečně nežárlila,“ odpověděla klidně. „Ta totiž nemá tak krátké sukně a dlouhé nohy!“ usmála se a dala Jardovi pusu na čelo. „Jo, a co se toho videa týče, tak to natáčím pro tvého tchána a určitě rád se podívá i tvůj tatík, protože si myslím, že taky není svatý!“ „Tak to jsi mě uklidnil Jaroušku,“napodobila Jardovu matku Irenu. Okamžitě vyskočil z křesla, uchopil Zitu kolem pasu a směroval ji k vodní posteli. „Nespěchej zlato, tak jednoduché to mít nebudeš. Napřed si dáme bazén s bublinkami a totéž si prosím do sklenice k bazénu.“ Vymanila se z jeho objetí a odcházela směrem ke koupelně a přitom svůdně kroutila zadečkem. Jarda jenom tiše zavyl jako šakal a už vytahoval z chladničky francouzské šampaňské a dózičku s čerstvými jahodami. Se dvěma sklenicemi

nedočkavě spěchal do koupelny a před sebou strkal pojízdný servírovací stolek. Je pravdou, že sklenka šampaňského v pravou dobu na pravém místě, dokáže divy. Stejně se nestačili divit i Jarda se Zitou, když po několikanásobných milostných hrách usnuli příjemně znaveni na vodní posteli.

Druhý den měl stejný scénář jako první s tím rozdílem, že se s nimi po příjezdu do hotelu rozloučila jejich krásná průvodkyně Amba a sdělila jim, že do Pretorie a Lusaky je bude doprovázet zkušený znalec tohoto kouzelného koutu naší planety. Ráno si je měl i se zavazadly z hotelu vyzvednout jistý Clark, který je zaveze na letiště v Johannesburgu, kde na ně čeká dvoumotorová Cesna. Vše probíhalo přesně podle plánu, takže už před 10 hod. zastavili na kraji letištní plochy, kde stálo připravené jejich letadlo. Kromě pilota byly v letadle ještě tři sedadla pro pasažéry a v zadní části prostor pro zavazadla. Pan Clark pomohl pilotovi s ukládáním zavazadel do letadla a byl takovým spojovacím článkem mezi ním a Zitou s Jardou. Pilot totiž neuměl ani slovo česky a anglicky jen za účelem domluvy v leteckém provozu. Za to pan Clark uměl perfektně česky a pracoval jako průvodce na naší ambasádě v Johannesburgu.

Původem byl Američan po otci a Čech po matce, takže od malička byl vychováván dvojjazyčně, což nyní bohatě využíval v poskytování průvodcovských služeb pro české kapitalisty. Jakmile nastoupili do letadla, měla Zita takový divný pocit stísněnosti v prostoru, který skutečně nebyl větší než kabina osobního auta. Sedačky byly velice pohodlné a okénka po stranách zaručovaly perfektní výhled na krajinu. Když dostali pokyn z věže ke startu, tak Zita se křečovitě chytila Jardovy ruky a snažila se nepodlehnout vzrůstajícímu tlaku do sedadla spojeného se strmým stoupáním na požadovanou letovou hladinu. Jakmile se letadlo srovnalo a pilot ubral na otáčkách motorů, odvážila se Zita pustit Jardovy ruky a podívat se z okénka. Pod ní se odehrávala nádherná scenérie barev, ve které se daly rozlišit jednotlivé domy, zvířata i lidé pracující na poli. Po necelé hodině letu přistáli v Pretorii na malém letišti. Tam už je čekal terénní vůz Nissan Patrol, kterým se budou pohybovat po okolí a navštíví také diamantový důl s přilehlou brusírnou vzácných kamenů. Na to se nejvíce těšila Zita, neboť součástí brusírny je i prodejní galerie šperků. Jarda zas měl za úkol od svého otce, koupit Zitě prsten s diamantem, jako budoucí dárek k narození potomka. K tomuto účelu mu dal k dispozici zlatou

platební kartu s denním limitem výběru po celém světě do částky 100 000 USD. Takové platební karty jsou výhodné hlavně pro hráče v kasinech, zejména v Monte Carlu a Las Vegas. U Jardy nic takového nehrozilo, ale v nákupu šperku mu otec dal volnou ruku a se slovy „Na Zitušce šetřit nesmíš" tím naznačil, jakou náklonnost chová ke své snaše. Po rychlé prohlídce města a lehkém obědě v místním hotelu, ve kterém budou nocovat, se vydali na cestu k diamantovým dolům. Cesta se točila malebnou krajinou a asi po půl hodině jízdy začala prudce stoupat do nedalekých skalních masívů. Teprve teď Zita s Jardou pochopili, výhody terénního auta před klasickou limuzínou. Po další půlhodině jízdy kamenitou cestou přijeli na rozsáhlou planinu, na které byly vidět těžní stroje, drtiče, dopravní pásy a spousta dalších zařízení, které mělo jediný účel. Vyrvat zemi to, co po miliony let vzniklo při sopečných erupcích – surové diamanty.

Celá těžební činnost byla pod stálým dohledem ozbrojených dozorců a neuvěřitelným množstvím bezpečnostních kamer, které byly i na toaletách. Člověk, který nás po celou dobu provázel, se stále omlouval, že tyto nadstandardní bezpečnostní opatření jsou nutné, neboť nalezené diamanty jsou

tak maličké, že je možné je uschovat téměř kdekoliv. Také nás stále ujišťoval, že všichni pracovníci nejsou vězni, ale svobodní civilní zaměstnanci. Jarda se naklonil k Zitě a pošeptal ji do ucha. „Toto by měli vidět naši vězni v kriminálech, za jakých podmínek ve světě makají svobodní občané.“ Zita jen přikývla, že souhlasí a táhla Jardu za ruku ke vchodu do brusírny diamantů a prodejní galerie. Na práci brusičů se mohli dívat jen přes neprůstřelné bezpečnostní sklo pod dohledem všudypřítomných hlídačů a kamer.Po prohlídce brusírny diamantů se dostali přes několikanásobné bezpečnostní dveře do rozlehlé místnosti, připomínající malý sál, kde pod bedlivými oky bezpečnostních kamer a ozbrojené ochranky, byly vystaveny vzorky šperků, které byly určeny k prodeji. Vybavení sálu připomínalo luxusní apartmá se spoustou křesel, pohovek a polštářků, které byly určeny k odpočinku, rozjímání nebo modlitbám zákazníků. V jednom rohu sálu byl malý bar, ve kterém bylo nepřeberné množství nápojů všech druhů, které byly zdarma podávány koupěchtivým návštěvníkům. Také v návštěvní knize umístěné na malém stolečku u východu byla napsána spousta jmen hlav států, králů, politiků a umělců, kteří za stejný šperk u renomovaných klenotníků zaplatili téměř dvojnásobnou cenu,

než byla zde u výrobce. Zita sepohybovala mezi vitrínami jako v Jiříkově vidění. Tolik zlata a diamantů neviděla ani ve filmu. Jarda měl za úkol koupit Zitě dárek, aby o něm nevěděla a sám ji vybídl, aby si na památku vybrala nějaký náramek na ruku. Podle něho vybere náušnice, coby tchánův dárek, a sám chce pro Zitu koupit prsten tak, aby všechny tři šperky tvořily soupravu. Byl to sice úkol těžký, ale v tomto nepřeberném množství šperků určitě splnitelný. Zita si nakonec vybrala úzký zlatý kroužek posázený drobnými kameny, který svým vzorem připomínal hadí kůži. Dlouho nad ním váhala, neboť cena náramku končila třemi nulami v amerických dolarech. Nesměle se obrátila na Jardu, který hned vycítil, že to je to pravé ořechové a gestem ruky naznačil prodavači, že náramek kupuje. Zita neváhala a skočila Jardovi kolem krku a vlepila mu pusu. „Prosím tě, co tě to napadlo?“ vyhrkl zkoprnělý Jarda, když zaregistroval udivené pohledy členů ochranky a samotného prodavače. „Já jen, že jsi mi udělal velkou radost,“ omlouvala se Zita za tento projev náklonnosti, na kterou nikdo z přítomných nebyl zvyklý, neboť nákup šperků byl na tomto místě spíše obchodní transakcí, u které jsou emoce spíše potlačovány, aby prodavač

i kupující nabyli dojmu oboustranného dobrého obchodu.

Jarda ještě poslal Zitu podívat se na druhý konec sálu, aby něco malého vybrala pro svou matku a tchýni. Sám rychle naznačil prodavači, že bude ještě v nákupu pokračovat. Vzal si na pomoc pana Clarka, který perfektní angličtinou obeznámil prodavače s Jardovým přáním. Za okamžik byla na stole nádherná sada, kterou tvořil náramek, co si Zita již vybrala, prsten a náušnice. Jardovi se až zatajil dech, jak uviděl šperky na černém sametu dárkové kazety. Okamžitě kývl, aniž by se zeptal na cenu. Při placení otcovou zlatou kartou zjistil, že cena celé sady byla skutečně víc než výhodná, protože zaplatil necelých dvacet tisíc dolarů. Zita mezi tím vybírala mezi přívěsky s měsíčními kameny a za nic na světě si nemohla vzpomenout, v jakém znamení je její tchýně narozena. Čekala, až k ní Jarda přijde a pomůže ji s výběrem. „Tak co, už něco máš?“ zeptal se, když ji uviděl bezradně stát nad vitrínou s kameny. „Řekni mi, v jakém znamení je tvoje mamka, mě to úplně vypadlo z hlavy?“ „Já bych typoval na krávu, ale takové znamení není, tak to bude býk“pronesl na oko vážně. „Ty si děláš ze všeho srandu!“ nahněvaně zareagovala Zita. „Jakou

srandu?“ se smíchem odpověděl Jarda. „Dyť ti říkám – býk!“ Zita koupila dva přívěsky s měsíčními kameny, ve kterých byl zasazen malý diamant a Jarda vytáhl opět otcovu zlatou kartu a poodešel k pokladně, kde zaplatil zlomek ceny, kterou dal za šperky pro Zitu.

Pan Clark k nim přišel a oznámil jim, že jestli už si všechno prohlédli a mají nakoupeno, tak by se mohli přesunout do blízké restaurace na pozdní oběd. Vtom si Zita uvědomila, že už má pořádný hlad, tak neváhala a chytila Jardu za ruku a zavelela. „Jdeme!“ Restaurace byla luxusně zařízená v orientálním stylu, aby převážná většina návštěv z arabských zemí měla pocit domácího prostředí. Zita s Jardou a panem Clarkem se usadili k malému stolku u okna s výhledem na heliport, na kterém stálo několik helikoptér. Zita se zamyslela a obrátila se na pana Clarka. „Teď konečně vím, jak se tady ti bohatí lidé dostávají, protože tu jízdu autem by určitě nevydýchali.“Clark se tomu srdečně zasmál, protože se vzpomněl na zpáteční cestu, která byla z hlediska pohodlí cestujících daleko horší než cesta nahoru. „Víte, paní Zito, něco vám poradím,“ obrátil se Clark na Zitu. „Raději to s tím jídlem nepřehánějte, protože ta cesta dolů je

trošku horší, než ta cesta sem.“ „Jak to?“zeptala se udiveně. „No víte,“ pomalu uvažoval nad odpovědí. „Dolů se jede jinudy, protože obě cesty jsou pouze jednosměrné, kvůli míjení a celkové bezpečnosti.“ Zita se ustrašeně obrátila na Jardu a zpět na pana Clarka, od kterého čekala bližší vysvětlení. Ten si toho všiml a hned zareagoval. „Nelekejte se, není to nic hrozného. Zatím to každý přežil, i když jenom jednou. Podruhé tady radši přiletí helikoptérou. Víte, ti co stavěli tu cestu, si dali záležet na té, co vede nahoru. S tou cestou dolů se už moc nepárali, asi aby ušetřili na pivo“snažil se rozptýlit Zitiny obavy. „Asi mi nic jiného nezbývá, než vám uvěřit,“ s povzdechem v hlase přijala Clarkovo vysvětlení.

Jakmile dojedli, tak pan Clark nepatrným pohybem ruky přivolal číšníka, který přinesl účet. Úkosem se podíval na částku a bez mrknutí oka jej podepsal a vrátil číšníkovi. Jarda se Zitou se na sebe podívali a současně se obrátili na pana Clarka pro vysvětlení. „Asi se divíte?“ pochopil jejich udivené pohledy. „Zde totiž platí pravidlo, že každý, kdo nakoupí šperky za více než 5000 USD má jídlo a pití gratis, takže kdybyste tady utratili třeba 100000 USD, tak byste mohli pozvat na oběd dalších 18 domorodců“s úsměvem odpověděl pan

Clark udivené dvojici. „Tak to by se mělo zavést i u nás“rázně pronesl Jarda a všichni se tomu nápadu zasmáli. První se zvedl pan Clark a naznačil Zitě s Jardou, že ještě můžou posedět, než najde řidiče Nissanu, který celou dobu trávil v přilehlé herně s automaty. „Za chvilku pro vás přijdu a potom hned vyjedeme,“ pověděl Clark a odešel.

Terénní Nissan sjížděl po hrbolaté silnici plné ostrých protisměrných zatáček, ze kterých bylo krásně vidět do hlubokých strží pod nimi, na jejichž dně byly vidět vraky aut, které prudký sjezd zřejmě nezvládly. Zita se křečovitě držela bezpečnostního pásu a s hrůzou v očích sledovala silnici před nimi. V každé zatáčce oči zavírala, aby neviděla tu bezednou prázdnotu, která byla pod nimi. Řidič Nissanu bravurně zvládal nástrahy silnice a snažil se ohleduplně vyhýbat těm největším výmolům. Po půl hodině jízdy hrůzy se silnice pomalu začínala mírněji svažovat a také začalo ubývat výmolů, až zmizely úplně a na jejich místě se objevil asfalt. Konečně si Zita vydechla, když ucítila rovnou silnici pod koly vozu. Teď jsem slyšel tu velkou ránu, jak Vám spadl kámen ze srdce, paní Zito,“ pronesl klidně pan Clark a nabídl Zitě žvýkací bonbón. Za malou chvíli vjeli do města a křivolakými uličkami

dojeli před hotel, ve kterém byli ubytováni. „Teď si udělejte pohodlí, osprchujte se, a zhruba kolem šesté hodiny se sejdeme dole v restauraci na večeři a já vám povím, co vás čeká zítra," rozloučil se s nimi před hotelem.

Zita s Jardou si vyzvedli klíč od pokoje na recepci a zamířili k výtahům. „Já ti povím, Jardo, že jsem utahaná jako kotě. Těším se, až se osprchuju a natáhnu na postel"se zavřenýma očima opřená o stěnu výtahové kabiny se Jardovi svěřovala se svými pocity. „Já se taky těším, až budeš osprchována a nahá ležet na té posteli," zašeptal jí do ucha. Ta se na něj prudce otočila a s úžasem v očích řekla erotickým hlasem. „To snad miláčku nemyslíš vážně?" přitiskla se k němu celým svým tělem a dlouze jej políbila na rty. V tu chvíli Jarda nebyl přesvědčen, jestli bude schopen tak dlouho na ten okamžik čekat. Milovali se vášnivě a prudce hned za dveřmi pokoje. Potom se osprchovali a kouzlo milování si vychutnávali na široké posteli celou další hodinu. Prvně se ze sladké letargie vzpamatovala Zita a tichým hlasem zašeptala Jardovi do ucha. „Nevíš, miláčku, kolik je asi hodin?" Jarda sebou trhnul a začal hledat vedle postele svoje hodinky. „Páni, představ si, že už bude

za deset minut šest a pan Clark nás dole bude čekat v restauraci," konstatoval klidně, aniž by vyvinul nějakou činnost, která by naznačovala vstávání. Zita se k němu přitulila a zašeptala. „Nezdá se mi, že bys byl nadšením bez sebe," a jazykem, jako by mimochodem, zavadila o jeho boltec ucha. Jarda to nevydržel a bleskově se převalil na Zitu, aby se opět vášnivě pomilovali. Byla to taková rychlovka, že v 6 hodin už stáli oblečení před dveřmi výtahu, aby nenechali svého průvodce v restauraci čekat.

Pan Clark seděl u stolku pro tři a upíjel ze sklenice pivo, které mělo barvu čerstvě nadojeného mléka. „Čekáte už dlouho, pane Clark?"ozvala se Zita za jeho zády. „Ani ne," obrátil se na oba a napil se piva. „Zatím jsem prohlédl jídelníček a ochutnávám jejich znamenité pivo, které u vás máte také. Tuším, že se jmenuje Velvet nebo tak nějak." „To máte pravdu," ozval se Jarda. „Jestli to má také takovou chuť jako Velvet, tak si ho dám taky"a kývnutím ruky přivolal číšníka. Zita si poručila dvojku bílého jihoafrického vína a minerálku. K jídlu si objednali smažené kuřecí maso se sýrovou omáčkou a restovanou zeleninou. Jako moučník si Zita vybrala zmrzlinový pohár s ovocem a šlehačkou politý hořkou čokoládou posypanou

strouhanými pistáciovými oříšky. Jarda s panem Clarkem si místo moučníku dali whisky s ledem a ještě jedno znamenité pivo. Pan Clark si zapálil tenký kubánský doutník a vytáhl poznámkový blok, ve kterém začal listovat. „Chtěl bych vás informovat o dalším programu vaší dovolené“obrátil se na oba, když našel příslušnou stránku v diáři. „Ráno v osm bude tady v restauraci snídaně a po ní kolem deváté hodiny odjedeme na letiště, ze kterého poletíme nad řekou Zambezi v Zambii, Viktoriinými vodopády a přistaneme na letišti v Lusace, které je hlavním městem státu Zambie. Tam nás bude čekat terénní automobil, kterým se přesuneme do místa našeho pobytu v divočině.“ Zita se při slově „divočina“ zavrtěla na židli a plaše se podívala na Jardu. Panu Clarkovi tento detail neušel a ihned uvedl věci na pravou míru. „Vůbec se nemusíte obávat, paní Zito, ta divočina je jenom zlomek toho, co tady bylo, když tady pobýval váš rodák, cestovatel Emil Holub. Poznáte sama, že za skutečnou divočinou bychom museli cestovat poněkud dále do nitra Afriky například do Konga a tamních pralesů. Oblast kolem řeky Zambezi a Viktoriiných vodopádů je hojně navštěvována turisty z celého světa, takže určitě tam nebudete sami“ubezpečil Zitu, kterou jeho slova uklidnily tak,že se zájmem čekala, co

jim ještě pan Clark sdělí ohledně jejich pobytu v pralese. „Cesta z letiště," pokračoval dále„Bude trvat asi dvě hodiny po trošku lepší cestě, než po té, co jsme jeli včera. Do campu poblíž řeky Zambezi je to ještě další hodinka cesty pralesem po silnici, která v období dešťů bývá někdy i pro tyto terénní auta nesjízdná. Teď nám toto nebezpečí nehrozí, takže zhruba za dvě a půl hodiny po přistání v Lusace, okusíte komfort života v divočině. Na druhý den je pro vaši skupinu turistů připraven výlet k Viktoriiným vodopádům. Upozorňuju pouze, že cesta bude po prosekaných chodníčcích v pralese, kde už žádný automobil neprojede. Jediným dopravním prostředkem budou vaše nohy a v krajním případě je možno využít několik oslíků, kteří budou doprovázet a nést nezbytnou vodu a potraviny. Chci jenom podotknout, že jízda na tomto zvířeti je krajně nepohodlná, takže bych doporučoval pevné a pohodlné boty"ukončil svou řeč a stále se díval na Zitu, jako by tyto informace byly určeny výhradně ji. Ta ihned pochopila a ujala se iniciativy. „Víte, pane Clark, já jsem celkem dobře trénovaná, protože jsme často s našima jezdili do hor a s Jardou jsme už taky něco prošli. Takže si myslím, že bychom ten pochod k vodopádům měli absolvovat bez větších problémů." „Já vám věřím,

paní Zito, že vaše tělesná kondice je výborná, ale jenom chci upozornit na velkou vlhkost v pralese, která způsobuje únavu při delším pochodu. Je to jako byste se procházela oblečená ve skleníku. Ještě jsem chtěl upozornit na bodavý hmyz, zejména komáry, kteří bývají někdy velmi nepříjemní. Proto doporučuji nastříkat se repelentem na nekryté části těla.“ „A co šelmy?“ vyhrkla Zita na pana Clarka. „Těch se nemusíte bát, protože některé si už zvykly na provoz turistů a ty druhé ze strachu před nimi odešly jinam. Samozřejmě nás ale budou doprovázet ozbrojení průvodci z řad místních domorodců, kteří mají problematiku života v pralese dokonale zmapovanou,“uklidnil Zitu. „Hlavně vám chci připomenout, abyste si ještě prošli seznam věcí potřebných k životu v pralese a hlavně nic z nich nezapomněli. Ráno budeme vyjíždět stejně jako dnes. Jestli ke mně víc nemáte, tak já bych šel zařídit ještě několik maličkostí na cestu.“ Zita s Jardou zavrtěli hlavami a rozloučili se s ním.

„Tak, co na to říkáš?“ začal Jarda jako první. „No, mám takové mravenčení po těle, jako by už po mně lezli termiti. On to sice všechno krásně pověděl, ale stále mám takový divný pocit, jako